

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Пловдив, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова като разгледа докладваното от Надежда Ив. Желязкова Каличкова Въззивно търговско дело № 20215001000297 по описа за 2021 година

за да се произнесе, намери за установено следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Обжалвано е решение № 260007 от 14.01.2021г., постановено по т.д. № 281/2019г. по описа на ОС П., с което е отхвърлен предявеният от „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2 иск да бъде осъдена Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 35 да му заплати сумата от 71 771.83 лв., представляваща възнаграждение по договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009г. за извършване на услугите сметосъбиране, сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на Община гр. В., поддържане на чистотата на всички територии за обществено ползване, вкл. нерегламентираните сметища, почистване на тротоари и улици, които не са от четвъртокласната пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия, опесъчаване и лугиране за период от 01.12.2016г. до 20.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска 20.12.2019г. до окончателното ѝ заплащане, както и да заплати сумата от 8635 лв., представляваща обезщетение за вреди – претърпяна загуба от неизпълнение на задължението за оказване на съдействие за изпълнение на договора, изразяваща се в разликата между дължимото се възнаграждение и направените разходи за извършване на възложеното за периода 20.12.2016г. – 30.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от 20.12.2019г. до

окончателното ѝ заплащане, както и да заплати сумата от 27 250.92 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се претърпяна загуба от неизпълнение на задължението за оказване на съдействие за изпълнение на договора, формирана като разлика от дължимото се на изпълнителя възнаграждение за целия м.12.2016г. и дължимото се такова, съразмерно на отработените дни до 20.12.2016г. за периода от 20.12.2016г. до 31.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от 20.12.2019г. до окончателното ѝ заплащане. Със същото решение е уважен предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 61, ал.1 ЗЗД, като е осъдена Община В. да заплати на „Е.“ ЕООД сумата от 60 158.80 лв., представляваща общия размер на необходимите и полезни разноски, направени от ищеца за водене на чужда работа без пълномощие, представляващи дейности в Община В. по сметосъбиране, сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на Община гр. В., поддържане на чистота на всички територии за обществено ползване, вкл. и нерегламентирани сметища, почистване на тротоари и улици, които не са от четвъртокласната пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия, опесъчаване и лугиране за периода от 01.12.2016г. до 20.12.2016г., както и законната лихва върху главницата, считано от 20.12.2019г. до окончателното ѝ плащане, като до пълния предявен размер от 80 406.82 лв. и за законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане иска е отхвърлен и в полза на страните са присъдени разноски, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част от иска.

Решението в частта, с която е отхвърлен главния иск, както и в частта, с която е отхвърлен евентуалния иск за заплащане на сумата от 2990.68 лв., представляваща извършен разход за закупуване на насипна сол за зимна поддръжка е обжалвано от „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2, представлявано от адв. А. с твърдения за неправилност, поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и противоречие с материалния закон, а искането му е съдебения акт в обжалваните части да бъде отменен и да бъде постановено решение, с което предявените искове бъде уважени. Претендира разноски за двете инстанции.

Ответникът – Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 35, чрез процесуалния ѝ представител адв. Д.С. оспорва жалбата като неоснователна и настоява обжалвания съдебен акт, с който е отхвърлен предявения главен иск и евентуалния за заплащане на сумата от 2990.68 лв., представляваща извършен разход за закупуване на насипна сол за зимна поддръжка да бъде потвърден като правилен, обоснован и законосъобразен. Претендира разноски.

Решението в частта, с която е уважен евентуалния иск е обжалвано от Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 35, чрез процесуалния ѝ представител адв. Д.С. с твърдения за недопустимост, като постановено по

нередовна искова молба, неправилност, необоснованост, като взето при превратно възприемане на събраните по делото доказателства и незаконосъобразност, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, а искането отправено до въззивния съд е съдебния акт в обжалваната част да бъде обезсилен като недопустим, а делото върнато за ново разглеждане или решението да бъде отменено и да бъде постановено решение, с което предявения иск бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Ответникът – „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2, представляван от адв. А. оспорва жалбата като неоснователна и настоява обжалвания съдебен акт да бъде потвърден като правилен, обоснован и законосъобразен.

Съдът, след преценка на събраните доказателства и при съобразяване предметните предели на въззивното обжалване намери за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявен от „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2 срещу Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 3 главен иск с правно основание чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 266 ЗЗД. Твърденията в исквата молба се свеждат до следното: на 16.02.2009г. между ищеца, в качеството му на изпълнител и Община В. като възложител е сключен договор за възлагане на обществена поръчка, по който ищеца е приел да извършва сметосъбиране, сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на Община В., да поддържа чистотата на всички територии за обществено ползване, вкл. и нерегламентираните сметища, да поддържа зелените площи и да озеленява, да почиства тротоари и улици, които не са от четвъртокласната пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия, да опесъчвава и лугира срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща възнаграждение, определено в чл.9 и съгласно ценова оферта, неразделна част от договора при месечно дължимо възнаграждение в размер на 107 657.75 лв., като срока е до 01.03.2019г.. Страните изрично са уговорили реда за приемане на извършената работа в чл.10 от договора. Ищецът сочи, че от началото на м.12.2016г. до 20.12.2016г. вкл. е извършвал услугите предмет на договора, но ответникът отказал да подпише протоколите за действително извършените видове и количества работа. Твърди, че е изпратил нотариална покана, с която определил на ответника 14 дневен срок, в който да направи възражения по изпълненото и след като такива не били направени, което е удостоверено с констативен протокол на нотариус и на основание чл. 303а, ал.4 ТЗ счита работата за приета. Ищецът сочи, че след 20.12.2016г. ответника е ограничил достъпа му до депото, където са се извозвали събраните отпадъци и не е допускал негови транспортни средства до него, като е отказвал да вдигне бариерата на входа му, с което практически е направил невъзможно изпълнението. Според ищеца дължимото му се възнаграждение за 20 дни през м.12.2016г. е в размер на 71 771.83 лв., изчислено съразмерно на отработените дни, спрямо месечното

дължимо такова, а направените разходи са в размер на 80 406.82 лв. или надхвърлят същото с 8635 лв., която сума представлява вреда, под формата на реализиран пасив в пряка връзка с поведението на ответника, изразяващо се в неосказано съдействие за изпълнение. Освен това ищецът твърди, че ако бе продължил да изпълнява задълженията си по договора до края на м.12.2016г. би му се дължало възнаграждение в пълен размер, а именно 107 657.75 лв., от които 71 771.83 дължимо възнаграждение за 20 дни от м.12.2016г., 8635 лв. разходи и 27 250 лв., представляваща пропусната полза от това, че не е изпълнявал задълженията си през целия м.12.2016г.. Въз основа на изложеното и като твърди, че изискуемостта на вземанията по договора е настъпила от момента на извършване на работата и изтичане на предвидения 30 дневен срок по чл. 10 от договора, настоява съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 71 771.83 лв., представляваща възнаграждение по договор от 16.02.2009г. за периода от 01.12.2016г. до 20.12.2016г. /вкл./; обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в претърпяна загуба от ищеца, вследствие невъзможността да изпълнява задълженията си по договора за периода от 20.12.2016г. до 31.12.2016г. в размер на 8635 лв. и обезщетение за вреди, изразяващи се в пропусната полза от неизпълнение на задължението на ответника да осигури необходимото съдействие за периода от 20.12.2016г. до 31.12.2016г. в размер на 27 250.09лв., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска до окончателното им заплащане. В случай, че съдът приеме, че договор между страните липсва, то ищеца сочи, че е предприел и извършил работата в интерес на ответника, поради което му се дължат и разноските, които е направил за извършване на тази работа в размер на сумата от 80 406.82 лв., за заплащане на която сума настоява съда да постанови решение, с което да осъди ответника, ведно със законната лихва считано от предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане. Претендира разноски.

Ответникът - Община В., БУЛСТАТ *** със седалище и адрес на управление гр. В., бул. Х. № 35, чрез процесуалния си представител адв. Д. С. в срока за отговор е депозирал такъв, с който оспорва предявените искове. Навежда възражение за нищожност на договора за възлагане на обществена поръчка № 3 от 16.02.2009г., поради сключването му от клон на дружеството ищеца, който няма правосубектност. Твърди, че решението за откриване на процедура по възлагане на обществена поръчка и заповедта за избор на изпълнител са нищожни административни актове и доколкото същите са необходима предпоставка за сключване на договора, той също е нищожен. Отделно сочи, че ищеца не е извършил работата, за която претендира възнаграждение, което се установява от липсата на съставени протоколи и издадена фактура. Твърди, че от началото на м.02.2016г. дружеството ищец не е извършвал почистване на битовите отпадъци, не е сметосъбирал и сметоизвозвал същите, а отпадъците са били натрупани. Най – сетне навежда възражение за превишаване на годишните стойности по видовете работи, посочени в раздел втори от ценовото предложение на изпълнителя. Оспорва

обстоятелството, че от 20.12.2016г. е прекратил достъпа на дружеството ищец до депото. Оспорва и претендираните обезщетения за имуществени вреди, изразяващи се в претърпяна загуба в размер на 8635 лв. и пропуснати ползи в размер на 27 250.92 лв., като сочи, че ищеца не е претърпял пасив в посочените размери, нито е налице противоправност в поведението на ответника. Оспорва и предявения при условията на евентуалност иск, като сочи, че същия е недопустим, тъй като Община В. не е пасивно материално правно легитимирана да отговаря по иск за водене на чужда работа без пълномощия, тъй като е на бюджетна издръжка. В случай, че съдът намери иска за допустим сочи, че същия е неоснователен, тъй като ищеца от м.02.2016г. не е извършил дейностите, предмет на исковата претенция, нито е направил разходи в интерес на Община В..

В срока за депозиране на допълнителна искова молба е постъпила такава от ищеца, с която оспорва възраженията за нищожност на договора, тъй като същия е сключен от клон, доколкото правните действия, извършени от него пораждат действие за принципала. Оспорва и другото наведено възражение за нищожност на договора като твърди, че същото не може да се упражнява чрез възражение, нито ответникът е легитимиран да го заявява. Поддържа твърденията, че е изпълнявал задълженията си и въпреки липсата на възражения от ответника по изпълненото не е получил възнаграждение за м.12.2016г.. Твърди, че ответника е пасивно материално правно легитимиран да отговаря по правилата на гестията, а приемане на противното би довело до неоснователно обогатяване.

От ответника е постъпил допълнителен отговор на допълнителната искова молба, с който поддържа наведените вече възражения.

На 16.02.2009г. между ищеца, в качеството му на изпълнител и Община В., в качеството ѝ на възложител е сключен договор за възлагане на обществена поръчка № 31, по силата на който възложителят е възложил, а изпълнителят е приел да извърши „сметосъбиране и сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на Община В., поддържане на чистотата на всички територии за обществено ползване, вкл. нерегламентираните сметища, поддържане на зелените площи и озеленяване; почистване на тротоари и улици, които не са от четвъртокласна пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия, опесъчаване и лугиране. Учреденото облигационно правоотношение е срочно – 10 години от сключването му – чл. 7, а съгласно уговореното в чл.9, ал.1 от договора стойността на дължимото се на изпълнителя възнаграждение е 1 409 910.88 лв. без ДДС или в размер на 117 492.57 лв. без ДДС и 140 991.08 с ДДС.

Неоснователно е наведеното и поддържаното пред първата инстанция възражение за нищожност на договора, а същото е и преклудирано от формираната сила на пресъдено нещо по влязлото в сила на 14.05.2021г. решение № 260045 от 26.02.2021г., постановено по в.т.д. № 744/2020г. по

описа на ПАС. С коментираното решение по идентичен спор между страните за дължимо, но неплатено възнаграждение за м.01.2016г. съдът се е произнесъл по наведеното възражение на нищожност на договора, основаващо се на това, че с влязло в сила решение № 2779 от 03.02.2010г. по адм.д. № 8216/2009г. на ВАС са обявени за нищожни решението за откриване на процедура по възлагане на обществена поръчка и за избор на изпълнител, въз основа на които е сключен договора от 16.02.2009г. или основано на чл. 120а, ал.2, т.1 и т.2 ЗОП в редакцията на посочената разпоредба ДВ, бр. 102 от 28.11.2008г., актуална към датата на сключване на договора. С влязлото в законна сила решение № 260045 от 26.02.2021г., постановено по в.т.д. № 744/2020г. по описа на ПАС е прието, че Община В. като възложител по договора не е активно легитимирана да прави и поддържа възражение по чл. 26, ал.1, пр. първо ЗЗД във вр. с чл. 120а, ал.1, т.1 и т.2 ЗОП, ред. ДВ, бр. 102 от 28.11.2008г., поради което и това възражение е прието за неоснователно, а иска за заплащане на дължимото се на изпълнителя възнаграждение за м.01.2016г. е уважен. Последицата от това е, че са преклудирани със сила на присъдено нещо действителността на договора от 16.02.2009г., оспорена от ответника с приложението на чл. 120а, ал.1, т.1 и т.2 ЗОП и фактите, обосноваващи основателността на претенцията за неизплатено възнаграждение на ищеца за м.01.2016г. и същите няма как да бъдат предмет на разглеждане в настоящото производство.

Изложеното до тук означава, че изводът на първостепенния съд за неоснователност на предявения главен иск, основан на прието за основателно възражение за нищожност, квалифицирано като такова по чл. 26, ал.1, пр.1 ЗЗД във вр. с чл. 41 вр. с чл. 38, ал.1, т.1 ЗОП, ред. ДВ, бр.37/2006г., не може да бъде споделен. Следва да се има предвид от една страна некоректността на извършената квалификация на възражението за нищожност от първостепенния съд, а от друга дори и да се приеме, че същата е адекватна на заявеното от ответника правоизключващо възражение, то същото се покрива с очертаното вече специално основание за нищожност по чл. 120а, ал.2, т.1 и т.2 ЗОП /отм./, по отношение на което е формирана сила на пресъдено нещо с влязлото в сила решение на ПАС за неговата неоснователност, обоснована с невъзможността да бъде заявена с възражение и с липсата на активна легитимация за заявения го.

Неоснователно е и следващото наведено правоизключващо

възражение за нищожност на договора, като сключен от клон на търговското дружество, тъй като извършените от клона действия пораждат действие за дружеството.

Договорът за обществена поръчка № 31 от 16.02.2009г., сключен при условията на ЗОП, всъщност представлява договор за изработка, основно задължение, по който е приемане на извършената от възложителя работа по смисъла на чл. 264 от ЗЗД. Съгласно чл. 10 от договора приемането на възложената работа се удостоверява с двустранни протоколи, като няма спор между страните, че такива не са съставени. Това обстоятелство само по себе си не означава, че работата не е изпълнена, в подкрепа на което са и представените към исковата молба писма съдържащи информация за извършена дейност за периода от 01.12.2016г. до 20.12.2016г. /л.23-47/, които са неоспорени от ответника. Същите тези писма, обективиращи данни за извършената работа са върнати от Община В. с писма от 09.12.2016г., 16.12.2016г. и 09.01.2017г., в които е посочено, че „...Община В. няма основание да предприема действия по тях...“. Като се има предвид естеството на възложената работа, въззивният съд приема, че скрити недостатъци не могат да се проявят, поради което и именно момента на получаване на изпратените от изпълнителя писма, обективиращи протоколи за извършена работа е бил този, в който възложителя може да заяви евентуални свои възражения, касаещи частично неизпълнение в количествено или качествено изпълнение. Бездействието му обаче е наложило и отправяне на нотариална покана, с която изпълнителя е дал 14 дневен срок на възложителя да заяви своите възражения по извършената работа, отговор на която не е последвал, видно от данните по съставения на 27.01.2017г. констативен протокол № 21, том 1 на Нотариус Л.Ц..

От приетата пред първостепенния съд ССЧЕ – основна и допълнителна се установява, че за периода от началото на м.12.2016г. до 20.12.2016г. разходите свързвани с дейността на дружеството ищец за изпълнение на възложеното в Община В. възлизат на сумата от 63 149.06 без ДДС, като издадените в тази връзка фактури са включени в дневниците за покупки по ЗДДС и са осчетоводени по съответстващите им счетоводни сметки. Според експерта дължимото се възнаграждение на изпълнителя за периода от началото на м.12.2016г. до 20.12.2016г. е в размер на 90 961 лв..

В.л. Т. е посочила, че съгласно справка на Община В. за м.12.2016г. депонираните отпадъци на общинско депо в гр. В. възлизат на 872 тона, като отчисленията по чл.60 ЗУО за този период са в размер на 2.42 лв. на тон или 2110.24 лв. общо, съответно отчисленията по чл. 64 от ЗУО за същия период са в размер на 36 лв. на тон или 31 392лв., общо, които не са платени от Община В., съгласно акт № 1 от 12.03.2018г. на РИОСВ гр. П..

От данните по приетата и неоспорена съдебнотехническа експертиза на в.л. И. Й. – първоначална и допълнителна се установява, че за процесния период – м.12.2016г. е водена отчетна книга, съгласно обр. Приложение № 3 от Наредба № 1 от 04.06.2014г. за реда и образците, по които се предоставя информация за дейностите по отпадъците, както и реда за водене на публични регистри, която е заверена от директора на РИОСВ – П. на 25.07.2016г.. В Изпълнителна агенция по околна среда е постъпил годишен отчет за депонираните отпадъци за 2016г. с вх. № 5316/28.08.2017г. по описа на ИАОС – Приложение № 31 към чл.20, ал.1 с вносител дружеството ищец. Експертът е посочил още, че по време на действие на договора няма данни за съставяне на предписания и актове за установяване на административни нарушения, нито наказателни постановления за налагане на санкции или принудителни административни мерки. Изводът, който може да бъде направен предвид коментираните данни от неоспорената от страните съдебнотехническа експертиза – основна и допълнителна е, че ищецът като дружество, извършващо специфичната дейност по събиране и депониране на битови отпадъци е водило отчетност, съобразена с изискванията на закона – чл. 44 ЗУО и Наредба № 1 от 04.06.2014г..

Събраните по делото гласни доказателства и конкретно показанията на св. А.М., които съдът кердитира като подкрепени от останалите събрани по делото доказателства – писмени и експертни, установяват, че през м.12.2016г. дружеството ищец е осъществявало дейност по поддържане на чистотата в гр. В., в т.ч. сметосъбиране на твърди отпадъци и почистване на улици, паркове и зелени площи. Свидетелят заявява, че почистването се извършвало със сметосъбирачни машини, които ежедневно вдигали контейнерите по график и извозвали боклука до сметището. Твърди, че през месец декември не е извършвана дейност по озеленяване, а се извършва оборка на паркове и градини. Заявява, че работили до 20.12.2016г., когато на депото отказали да вдигнат бариерата, която е общинска собственост и това наложило да

преустановят работа. Свидетелят твърди, че не знае да е имало забележки към почистването, а при струпани боклуци се е налагало повторно минаване, като процеса по почистване е непрекъснато контролиран. Уточнява, че когато вали сняг, което се случило инцидентно през м.12.2016г. улиците не се метат, а снега се почиства с лопати и евентуално след това се мете.

Съдът не кредитира показанията на св. М.Т. и св. А.П., тъй като и двамата свидетели са служители на Община В. и преценени с приложението на чл. 172 ГПК са изцяло опровергани от останалите събрани по делото доказателства. Дори и да не беше така, то внимателния прочит на тези показания налага извод за тяхната недостатъчна конкретност и яснота досежно релевантния за спора период – м.12.2016г.. Единствено в показанията на св. М. Т. се съдържат твърдения за това, че „... сметопочистването и сметоизвозването беше на много ниско ниво ...“, което означава, че същото все пак е било извършвано, противно на възражението на ответника за пълно неизпълнение. Следва да се има предвид и уговореното между страните по договора – чл. 28, а именно в случай на лошо изпълнение или частично неизпълнение на поетите от изпълнителя задължения по договора възложителя има право на неустойка като нередностите се установяват с протокол. Такива протоколи не са съставени, поради което и показанията на св. Т. в частта на некачествено изпълнение са изцяло опровергани от доказателствения материал по делото.

Наложеният се извод за налично изпълнение на задълженията от ищеца по сключения договор не се опровергава и от обясненията, дадени от Кмета на Община В. по реда на чл. 176 ГПК. Последният твърди, че „...от началото на 2016г. до 20.12.2016г. имало криза в Община В. с почистването на снега...“, което обяснява с факта, че „зимата на 2016г. имало обилни снеговалежи“, което последно твърдение е толкова неясно, че не може категорично да се отнесе към процесния м.12.2016г.. От друга страна следва да се има предвид, че обясненията на страна по реда на чл. 176 ГПК са доказателствено средство, което следва да се коментира наред с останалите събрани доказателства, поради което и като неподкрепено от същите не може да опровергае наложения се вече извод.

Въз основа на изложеното съдът приема, че ищеца е изпълнявал възложените му дейности по организация на управлението на отпадъците, в

т.ч. снегопочистването на територията на Община В. за периода от началото на м.12.2016г. до 20.12.2016г., въпреки неоправдания отказ на Община В. изрично да приеме изпълненото. Затова и с приложението на чл. 264, ал.3 ЗЗД за възложителя е възникнало насрещното задължение за заплащане на уговореното възнаграждение. Същото, съгласно заключението на в.л. Т. за 20 дни от м.12.2016г. е в размер на 90 961.99 лв., но при съобразяване диспозитивното начало в гражданския процес на ищеца следва да се присъди претендираната в пълен размер сума от 71 771.83лв..

Ищецът претендира за заплащане и обезщетение за претърпени от него вреди в размер на 8635 лв., формирани като претърпяна загуба, вследствие това, че същия е направил разходи във връзка с изпълнението на договора в размер на 80 406.82 лв., а дължимото му възнаграждение е в размер на 71 771.83 лв. и за заплащане на обезщетение в размер на 27 250.092 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди, изразяващи се реализирана загуба от невъзможността да реализира дължимото му се възнаграждение за целия м.12.2016г., вследствие неосказано съдействие от кредитора за изпълнение.

Няма спор между страните, че към релевантия за спора момент – м.12.2016г. учреденото облигационно правоотношение между тях, нито е прекратено, нито развалено, поради което и всяка от страните по него е длъжна да изпълни поетото. Съгласно чл. 98 ЗЗД при неосказано необходимо съдействие за изпълнение от кредитора, длъжника може да се откаже от договора и да иска обезщетение за необходимите разноси, направени поради забавата на кредитора. В конкретният случай от събраните по делото гласни доказателства – показанията на св. А.М. се установи, че от 20.12.2016г. представители на дружеството ищец не са били допускани до депото, а бариерата е била заключена, от което следва извода, че е изпълнена хипотезата на чл. 98 ЗЗД. От данните по приетата ССчЕ на в.л. Т. се установява общия размер на разходите, направени от дружеството ищеца за изпълнение на възложената му работа да са в равностойни на сумата от 63 149.06 лв. без ДДС или 75 778.87 лв. с ДДС, поради което и предвид установения размер на дължимо, но неплатено възнаграждение от 90 961.99 лв. с ДДС обосновава основателност на иска и над предявения размер, но предвид диспозитивното начало ще се уважи до пълен заявен такъв от 8635 лв..

Подобен извод следва да се направи и по отношение на

претендираното обезщетение в размер на 27 250.09 лв. за претърпiani от ищеца вреди, изразяващи се с неполучаване на дължимото му се възнаграждение за целия м.12.2016г., вследствие неосигуряване от кредитора за изпълнение след 20.12.2016г. до края на м.12.2016г. с корекцията, че такова се дължи след приспадане на необходимите за дейността разходи. Така и с приложението на чл. 162 ГПК и като взе предвид, че за 20 дни необходимите разходи за изпълнение на дейността са в размер на 75 778.87 лв., то за периода от 20.12.2016г. до края на м.12.2016г. същите биха били в размер на 37 889.44 лв., която сума следва да се приспадне от остатъка от дължимото за месец декември 2016г. възнаграждение 140 991.08 лв., която е в размер на 50 029.09 лв. /140 991.08 лв. – 90 961.99 лв./ или неполученото, вследствие неосигуряване съдействието на възложителя, но дължимо на изпълнителя възнаграждение за периода от 20.12.2016г. до края на м.12.2016г. е в размер на 12 139.65 лв..

При този изход на спора решението, с което е отхвърлен предявения главен иск следва да бъде отменено и постановено друго такова, с което бъде присъдено в полза на ищеца дължимото му се за 20 дни от м.12.2016г. възнаграждение в претендирания от него размер от 71 771.83 лв.. По изложените вече мотиви решението, следва да бъде отменено и в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на сумата от 8635 лв., формирани като претърпяна загуба, вследствие това, че същия е направил разходи във връзка с изпълнението на договора в размер на 80 406.82 лв., а дължимото му възнаграждение е в размер на 71 771.83 лв. и искът за нея уважен изцяло, както и в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи в размера на неполученото възнаграждение за целия м.12.2016г. до размера от 12 139.65 лв., а в станалата част иска следва да се отхвърли.

При този изход на спора решението в частта, с която е разгледан и частично уважен предявения евентуален иск следва да бъде отменено, поради ненастъпване на условието за разглеждането му.

При този изход на спора на ищеца, съразмерно с уважената част от иска се дължат разноски, както за първата, така и за въззивната инстанция, каквото искане за присъждането им е заявено във въззивната жалба. Решението следва да бъде отменено и в частта, с която е осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 5475.14 лв., разноски за първоинстанционното производство, като вместо това му се присъди сумата от 8395.09 лв., представляваща разноски за първоинстанционното производство, съразмерно с уважената част от исковете. На жалбоподателя ищещ също се дължат разноски, които съразмерно с уважената част от жалбата са в размер на 6191.55 лв., представляващи такива по заплащане на държавна такса и възнаграждение за адвокат пред въззивната инстанция.

На ответника по жалбата се дължат разноски за въззивното производство, съразмерно с изхода на въззивното производство, които съдът

констатира да са в размер на 789.27 лв., представляващи платена държавна такса за въззивно обжалване и платено възнаграждение за адвокат за заплащане на които следва да се ангажира отговорността на ищеца.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 260007 от 14.01.2021 година, постановено по т. д. № 281/2019 година по описа на Окръжен съд – П., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 35 да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2 **сума в размер на 71 771.83 лв.**, представляваща възнаграждение по договор за възлагане на обществена поръчка от № 31 от 16.02.2009г. за периода от 01.12.2016г. до 20.12.2016г. за извършване на сметосъбиране и сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на Община В., поддържане на чистотата на всички територии за обществено ползване, вкл. нерегламентираните сметища, почистване на тротоари и улици, които не са от четвъртокласна пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия, опесъчаване и лугиране, ведно със законната лихва, считано от 20.12.2019г. до окончателното ѝ заплащане; **сума в размер на 8635 лв.**, представляваща обезщетение за претърпяна загуба, вследствие направени разходи във връзка с изпълнението на договора от 16.02.2009г., надвишаващи размера на дължимото се възнаграждение за периода от 01.12.2016г. до 20.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от 20.12.2019г. до окончателното ѝ заплащане; **сума в размер на 12 139.65 лв.**, представляваща претърпiani от ищеца вреди, изразяващи се в неполучаване на дължимото му се възнаграждение за целия м.12.2016г. по договора от 16.02.2009г., вследствие неосказано съдействие от кредитора за изпълнение след 20.12.2016г. до края на м.12.2016г., ведно със законната лихва, считано от 20.12.2019г. до окончателното ѝ заплащане, като отхвърля иска до пълния заявен размер от 27 250.09 лв.

ОСЪЖДА Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В., бул. Х. № 35 да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2 сума в размер на 8395.09 лв., представляваща разноски за първоинстанционното производство, съразмерно с уважената част от исковете, както и сума в размер на 6191.55 лв., представляваща разноски по заплащане на държавна такса и възнаграждение за адвокат пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „Е.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. В., ул. П. № 1, ет.2 да заплати на Община В., БУЛСТАТ *** с адрес гр. В.,

бул. X. № 35 сума в размер на 789.27 лв., представляващи платена държавна такса за въззивно обжалване и платено възнаграждение за адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____